

ТЕЧЕ РЕКА КРИВА ДРИНА

Тече река крива Дрина,
тече нешто необично:

Имам Оца, имам Сина,
само немам себе лично.

Мој отац још кућу носи
на плећима, снажан, чио,

а мој Син, принц златокоси
сутра би се оженио.

Мада ми се они чуде
ја сад просто не знам шта сам:

Син ми не да син да будем,
Отац не да отац да сам.

Сам између њих двојице
укипим се као проштац:

Знам да сам од нас тројице
само ја и син и отац.

Па ко не би био стрина
кад ти неко стално квоца:

Те ти се већ плашиш Сина,
те ти се још плашиш Оца!

Није Отац грудва снега
па да гађнеш са њим свраку.

Ја се и сад плашим њега,
мој Син мене ни за длаку.

Отац је заборавио
да син бити није лако.

Син још није отац био
па мисли: то може свако!

Није ни Син грудва снега
ни лутка из забавишта.

Дрхтурим ја и од њега,
мој Отац од мене - ништа.

Мој Син тобож зна карате
а Отац је стари живац,

па кад год њих два зарате
ја испаднем главни кривац.

По цео дан криву Дрину
исправљамо све по концу:

до подне сам крив свом Сину,
од подне до мрака Оцу.

Ако нешто скрешем Сину
мој Отац по куће сруши.

Ако нешто скрешем Оцу,
мој Син се сав нарогуши.

Помазим ли свога Сина
Отац тужно скупи боре.

Потапшем ли свога Оца,
Син пуца од љубоморе.

Тако кидам своје живце
час због Оца, час због Сина,

а између нас тројице
тече река крива Дрина..

Добрица Ерић